

— Стой, почакай, Крали Марко,
 Да ти хвърля втора стрела!
 Трепна Марко и застана,
 Щигъ издигна нанагоре,
 Прозвънтѣ ми люта стрела,
 Заплетете се коню въ грива...
 Разгнѣви се Самодива,
 Отъ очи ѝ искри идатъ —
 Свѣтна, тресна тъменъ облакъ
 Надъ поляна Самодивска.
 — Стой, почакай, Крали Марко,
 Да ти хвърля трета стрела!
 Спрѣ се Марко и застана,
 Щитъ издигна нанагоре,
 Прозвънтѣ ми люта стрела,
 Щитъ улучи по срѣдата —
 Отхвъркна ми като сламка...
 Разфуча се Самодива,
 Лжкъ захвърли и заплака:
 Зароси ми дребенъ дъждецъ,
 Та измокри Крали Марка!
 — Не гнѣви се, Самодиво,
 Не сърди се, посестримо!
 Ехъ, жена си — ще поплачешъ,
 Ще поплачешъ, ще ти мине...

Емануилъ п. Димитровъ.

Родопа.

По Д-ръ А. С. Пѣевъ.

Преди много, много години живѣли по земята великани. Между Черно, Бѣло и Синьо морета владѣлъ тогава добъръ и храбъръ великанъ — Балкана. Въ царството му живѣла най-хубавата царица на свѣта — Родопа. Палатитѣ ѝ се гушели срѣдъ горитѣ на една красива планина.

Нѣмало на земята по-красива отъ царицата, нѣмало и по-хубави палати отъ нейнитѣ. Малки сребристи поточета клокочили край палатитѣ ѝ. Чудни сладкопойни